

AN: theater zonder pretentie en met enige diepzinnigheid

Geschreven door Laure Van Hoecke

maandag, 18 februari 2008

AN poogt een luchtige verkenning te zijn van zware thema's zoals identiteit en haar relatie tot fictie. Op meesterlijke wijze wordt dit in deze voorstelling gecombineerd met een onderzoek vol zelfspot, op zoek naar het statuut van het verhaal zelf. Welke waarheidswaarde bevat kunst over onszelf en hoe kan het onze manier van kijken beïnvloeden?

Vanaf het begin werd duidelijk dat Tristero ons alvast wilde aanzetten tot een zekere staat van verwarring. Het personage 'An' is namelijk een hele voorstelling lang niet te bespeuren. Wat we wel te zien krijgen, zijn mensen die haar zogezegd 'kennen'. Deze brengen tegengestelde meningen over haar ten berde en het is aan ons om haar profiel samen te stellen uit deze tegenstrijdige puzzelstukjes. De aaneenschakeling en versmelting van 'An' wordt bereikt door een spel van heerlijke woordsensaties, herhalingen, detaillistische gekke redeneringen en een sober, maar doelgericht, gebruik van multimedia en kleurrijke beelden.

Mozaïek

Voor wie echter nog iets aandachtiger naar het stuk kijkt, is er nog meer te ontdekken. De personages die 'An' omschrijven brengen namelijk meer naar voren; in hun beschrijving tonen ze ook iets van zichzelf. Elk verhaal, elk puzzelstukje, trekt ook op zichzelf de aandacht. Waar staan de personages in elk scène voor en welke positie wordt nu juist ingenomen in het hele netwerk rond die mysterieuze 'An'? Dit prentje wordt ingekleurd volgens bepaalde 'stereotiepen' die de toeschouwer projecteert op de spelers van het toneelstuk.

Eigenlijk kan je stellen dat AN gebaseerd is op een dagdagelijks, soms ietwat frustrerende ervaring. De voorstelling weerspiegelt het besef dat je eigen essentie, je eigen verhaal, in handen is van anderen. Eigenlijk is ieder van ons slechts een mozaïek van wat anderen over je denken en vertellen. Die mozaïek zelf wordt echter vaak samengesteld op basis van snel verworven informatie en stereotiepe beelden. Dat is wat de toeschouwer immers ook doet als hij de personages op het podium probeert in te schatten op basis van de weinige elementen die ze prijsgeven. We zijn steeds op zoek naar betekenis, maar het feit is dat deze betekenis slechts kruimels zijn van het geheel, namelijk van het rond, al dan niet gesneden, brood dat 'An' heet. Bovendien zijn de elementen die door de personages van AN worden aangereikt vaak zo absurd dat je niet anders kan dan buiten de lijntjes van onze vaste stereotiepen te kleuren. Dat brengt ons bij de ironische en ludieke ondertoon van de voorstelling. Dat feit ontlokt meermaals een glimlachje en soms zelfs een luide schaterlach.

AN van Tristero is daardoor zeker de moeite waard, al was het maar omdat het de voortdurende en onvermijdelijke misinschatting van wat iemand 'is', op een schitterende en tegelijk vertederend absurde manier naar voren brengt. Deze dubbelzinnigheid wordt nog eens versterkt door de karaktertrekken van 'An' die doorheen de voorstelling opdoemen. Als AN al iets wou vinden, was het blijkbaar een eenvoudige waarheid, dé waarheid. Dit theater toont alvast aan dat deze waarheid helaas onmogelijk te vinden is.

Te zien in de Labozaal van het STUK op dinsdag 19 en donderdag 20 februari om 20u30.

Venster sluiten